

TALÁLT GYEREK

Féltünk, hogy jönnek.
Egyformának láttuk magunkat, de ők mindig találtak egyet,
akinek egy kicsit szebb, nagyobb a szeme,
egyenesebb a háta, világosabb a haja.

A tökéletesség az egyetlen, ami megnyugtatja őket,
annyi csalódás és hiábavaló várakozás után,
amikor a betegségek,
nagyra nőtt vándormadarak,
leették róluk legszebb gyümölcseik.

A nők szépek, de hasuk üres,
bár lenne odvas, mint egy fa,
költöznének bele lárvák és madarak,
a férfiak örömmel végignéznék mindezt, ha
fülüket a nők hasának tapaszthatnák, és hallanák,
hogyan talál bennük valami élő a szű.

Persze magukat okolták, nem volt kihez fordulniuk,
tőlünk akarták a jót,
szomorú történeteink
világítsák meg otthonaik elveszettnek hitt tárgyait,
mint a kinyitott, jeges leheletű hűtő,
vagy a bekapcsolva hagyott tévé kékes fényei.

Aztán látni akarták, a boldogság hogyan működik, hogyan teszi dolgát,
alakít át mindent,
ezért a nevelők megtanítottak minket nevetni,
mintha csiklandoznák a talpunk,
pedig csak egy kis édességet kaptunk és néhány mentolos cukorkát,
de körülöttünk emelkedtek, egyre magasabbra nőnek a hangok,
léket kapott hajóban a vízszint,
a végén már a legfelsőbb emeltet is elárasztotta
a lassú, magabiztos nevetés.

Ekkor választottak valakit.
Nem kérték, hogy mutatkozzon be,
adtak neki egy bögrét, amire rá volt írva
az új neve,
de hiába szomjazott, nem töltöttek bele semmit,
belemerítette hát a kinti tóba, amiben annyiszor mosta le bűneit,
hiába siettették, egészen lassan ment csak utánuk,
évekbe telhet, míg utoléri őket,
és közben nem fog kilötykölni egy cseppet sem,
abból a tóból, ami olyan pontos, mint az emlékezet,
és bárki,
aki jobb akarna lenni,
megnézhetné az arcát,
megfésülködhetne benne, rendbe hozhatná magát.

CSODALÁMPA

nézem az ultrahangképet
még nincsenek végtagjai
még ebihalfarka van, mint a mesékben
a szellemeknek vagy a dzsinnek,
néha borzadva gondolok arra, hogy
a kívánságaimat ő teljesíti benned.